

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.56/2024/19.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. év május hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A zsarolás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.106/2020/335-I. számú ítéletét Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

A büntetést Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában mint többszörös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Terhelt3 III. r. vádlott személyazonosító okmányának száma: szig.szám1, Terhelt5 V. r. vádlott személyazonosító okmányának száma: szig.szám2, tartózkodási helye: cím36

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlottal vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 57.336 (ötvenhétezer-háromszázharminchat) forint bűnügyi költségből 22.536 (huszonkettőezer-ötszázharminchat) forintot Terhelt1 I.r., 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forintot Terhelt3 III.r. vádlott és 18.000 (tizennyolcezer) forintot Terhelt5 V.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. november 15. napján kihirdetett 12.B.106/2020/335-I. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 367.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérletében és a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés e) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntettében.

[2] Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat halmazati büntetésül mint többszörös visszaesőt 4 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[3] Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés e) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében.

[4] Ezért Terhelt3 III. r. vádlottat, mint különös visszaesőt 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, Terhelt5 V. r. vádlottat 1 év 6 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a III. r. és V. r. vádlott esetében börtön, illetve, hogy a III. r. és V. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[5] Rendelkezett továbbá a vádlottakat terhelő bűnügyi költség viseléséről.

[6] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetésekor Terhelt1 I. r. vádlott és védője, valamint Terhelt3 III. r. vádlott és védője a büntetés enyhítése céljából, Terhelt5 V.r. vádlott enyhítés végett, az V. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[7] Az ügyész a három munkanap fenntartását követően Terhelt1 I. r. és Terhelt3 III. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében fellebbezett.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.93/2024/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlott tekintetében fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket azonban nem tartotta alaposnak.

[9] Kifejtette, hogy a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a másodfokú felülbírálat valamennyi vádlott vonatkozásában a Be. 590.§ (1), (2) és (10) bekezdése alapján teljeskörű.

[10] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabályt nem vétett. A Váci Járásbíróság végzésével megállapította hatáskörének hiányát és az ügyet áttenni rendelte a Budapest Környéki Törvényszékre, mert álláspontja szerint a vádlottak cselekménye súlyosabban, életveszélyt okozó testi sértés büntette vagy emberölés büntette kísérletének is minősülhet. A törvényszéki eljárásban bíróváltás történt, az eljáró bíró a 2023. január 9. napján tartott tárgyaláson először Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában ismételte meg az eljárást, majd a 2023. július 10. napján tartott tárgyaláson ugyanígy tett Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében is. A bíróság az eljárást a tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetése útján ismételte meg, melyet követően a felek észrevételezési, indítványtételi jogukkal nem kívántak élni. Így a bíróság eljárása a Be. 518.§ (3) és (4) bekezdése értelmében az eljárási szabályoknak megfelelt.

[11] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlottak és védőik az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták. A törvényes keretek között lefolytatott bizonyítás során az elsőfokú bíróság a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat beszerezte és megvizsgálta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Terhelt2 II. r. vádlott kihallgatására külföldi fogva tartása miatt nem kerülhetett sor, a vele szemben indult büntetőeljárást a törvényszék felfüggesztette, a II. r. vádlott vallomását pedig felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává.

[12] A vádhatóság meglátása szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592.§-ban írt megalapozatlansági hibákban nem szenved, az hiánytalan, teljes és irathú, ekként felülbírálatra alkalmas és a másodfokú eljárásban is irányadó.

[13] Az ügyészség azonban észrevételezte, hogy az ítélet személyi része mind Terhelt3 III. r., mind Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában kiegészítésre szorul, mivel az elsőfokú bíróság a terhelték visszaesői minőségét megalapozó elítéléseket, valamint a büntetés-végrehajtási adatokat hiányosan tüntette fel. Így az ítélet [6] bekezdés b) V. pontjában a végrehajtási adatok pontosítása szükséges, míg a [8] bekezdés b) 1. pontjában fel kell tüntetni a Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.B.23.530/2013/28. számú ügyét.

[14] A vádhatóság megállapította, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Valamennyi, a tárgyalás anyagává tett bizonyítékot az iratok tartalmának megfelelően ismerttetett, azokat egyenként és összességükben is értékelte. Mérlegelő tevékenységéről számot adva indokát adta annak, hogy a vádlottak következtlen, ellentmondásos vallomására tekintettel ítéleti tényállását miért sértett1 sértett vallomására, az azt megerősítő orvosszakértői véleményre és az egyéb okirati bizonyítékokra alapította. A törvényszék elszámolt azzal is, hogy miért nem foghatott helyt Terhelt5 V.r. vádlott azon védekezése, hogy a vádlott társai által alkalmazott kényszer, fenyegetés hatására bántalmazta a sértettet.

[15] A vádhatóság meglátása szerint a bizonyíték-értékelési elsőbírói tevékenység nyomon követhető, észszerű, a formállogika szabályainak megfelel, iratellenes megállapítást nem tartalmaz. A vádlottak felmentésére csak eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelynek megállapítása a fellebbviteli eljárásban – megalapozott ítéleti tényállás mellett – tilalmazott.

[16] A megállapított tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a bűncselekmények minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelel. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítéseire tekintettel helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben, hogy a súlyosabb testi épség, illetőleg élet elleni bűncselekmény megállapítására a vádlottak vonatkozásában nincs törvényes alap. Helyesen ismerte fel a törvényszék azt is, hogy a sértett felé intézett követelés és kényszerítő magatartás a pénz későbbi időpontban történő, nem azonnali átadására vonatkozott, így az I. r. vádlott terhére megállapított vagyon elleni erőszakos bűncselekmény zsarolás büntette kísérletének minősül.

[17] A vádhatóság szerint a büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően feltárta, de azokat nem a valós súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetés kiszabása során fokozott nyomatékot kell tulajdonítani annak, hogy az I. r. vádlott a többszörös, míg a III. r. vádlott a különös visszaesői minőségét megalapozóan túl is büntetett előéletű. A vádlottak a bűncselekményeket szabadságvesztés büntetésük végrehajtása alatt követték el. E tényekből, illetve a korábbi büntetés hatástalanságából megalapozott következtetés vonható a normakövetési szándék teljes hiányára, a terhelték bűnözői életformára történő berendezkedésére, és ebből fakadó fokozott társadalomra veszélyességükre. További súlyosító körülmény a társattesi elkövetés, a sértettnél részben a mai napig észlelhető esztétikai sérülések okozása, az I. r. vádlott vonatkozásában a kezdeményező-vezető szerepe. Ezzel szemben enyhítő körülményként kell figyelembe venni a jelentős időmúlást, az I. r. vádlott enyhe fokú szellemi fogyatékoságát, a III. r. vádlott tekintetében a ténybeli beismerést, valamint az I. r. és III. r. vádlottak vonatkozásában a kiskorú gyermekek eltartásáról gondoskodást.

[18] A vádhatóság érvelése szerint a bűnösségi körülmények egybevetése alapján megállapítható, hogy azok számukban és nyomatékukban kiegyenlítik egymást, így az elsőfokú bíróság indokolatlanul tért el a terhelték javára az I. r. vádlottal szembeni 7 év 6 hónap, illetve a III. r. vádlottal szembeni 4 év 6 hónap tartamú középértéktől. Az enyhítő és

súlyosító körülményekre, valamint a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, különösen a bántalmazás brutális és időben is elhúzódó jellegére tekintettel a Terhelt1 I. r. és Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamának lényeges felemelése indokolt. A vádhatóság észrevételezte, hogy Terhelt1 I. r. vádlottal szemben a Btk. 50.§ (2) bekezdésén alapuló pénzbüntetés kiszabásának - megfelelő jövedelem vagy vagyon hiányában - nincs helye.

[19] A Terhelt5 V. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést tettarányosnak ítélte az ügyészség, mely megfelelően tükrözi a vádlott terhére rótt bűncselekmény tárgyi súlyát, az elkövetésben betöltött szerepét és a bűnösségi körülményeket, így a büntetés lényeges enyhítését nem tartotta indokoltnak. Kiemelte azonban, hogy a törvényszék az ítélet rendelkező részében elmulasztotta feltüntetni, hogy a büntetést Terhelt5 V. r. vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben szabta ki, melyet a másodfokú eljárásban pótolni kell.

[20] Utalt arra, hogy az ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezései ugyancsak megváltoztatásra szorulnak. Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott a jelen eljárásban terhükre rótt bűncselekményt a szándékos bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetésük végrehajtása alatt valószínűsítették meg, így a Btk. 38.§ (4) bekezdés d) pontja értelmében feltételes szabadságra nem bocsáthatók. A vádhatóság e körben kifejtette, hogy bár az V. r. vádlott terhére az ügyész fellebbezést nem jelentett be, a terhelt feltételes szabadságra bocsátásának a másodfokú eljárásban történő kizárása nem sérti a súlyosítási tilalmat. Hivatkozott a töretlen bírói gyakorlatra, mely szerint a súlyosítási tilalom Be. 595.§ (4) bekezdés a)-g) pontjaiban írt rendelkezései kiterjesztően nem értelmezhetők. A súlyosítási tilalom így nem képezi gátját annak, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet végrehajtási fokozatát, határozott tartamú szabadságvesztés esetén a feltételes szabadság legkorábbi időpontját vagy az abból való kizárást illetően a vádlott hátrányára változtassa meg, vagy mindazon kérdésekben, amelyek a Be. 671.§ szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyai lehetnek, a vádlott hátrányára döntsön. A Be. 671.§ 4. pontja alapján pedig a feltételes szabadságra való döntésről a bíróság egyszerűsített felülvizsgálat során is dönthet.

[21] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét akként változtassa meg, hogy Terhelt1 I. r. és Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel, a büntetést Terhelt5 V. r. vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben tekintse kiszabottnak, és állapítsa meg, hogy Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsáthatók, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[22] Terhelt1 I. r. vádlott védője a fellebbezése indokolásában az enyhítésért bejelentett fellebbezését azzal indokolta, hogy az I. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményt ténybelileg beismerte, a bírósági eljárásban végig együttműködő volt. Bár vallomásai nem voltak mindvégig következetesek, azok mégis figyelembe vehetők, mert a szakértői vélemény szerint a terhelt szellemileg enyhe fokban korlátozott. Személyiségjegyeire, nárcisztikus személyiségzavarára tekintettel a szakértő által megállapítottan cselekménye következményeinek belátásával alig rendelkezik, ami szintén enyhítő körülményként értékelhető. A cselekmény óta több, mint hét év eltelt, az időmúlás a cselekmény elévülési idejét meghaladta, az I. r. vádlott pedig egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ezen enyhítő körülményekre tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[23] Terhelt3 III. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a büntetés kiszabása körében rendelkezésre

álló tényeket és enyhítő körülményeket nem súlyuknak megfelelően értékelte. Ezért indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a kiszabott büntetést enyhítse.

[24] A büntetés kiszabása körében kérte figyelembe venni eltérő súllyal és nyomatékka a terhelt bűnösségére is kiterjedő, részbeni beismerő vallomását és az általa tanúsított megbánást. E körben hivatkozott arra, hogy a súlyosabb minősítést eredményező elkövetési magatartás, a szózás vonatkozásában a terhelt tévedésben volt annak hatását illetően. A több, mint hét éves időmúlást és két kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodást a vádlott javára kérte értékelni. E körülmények megfelelő értékelése alapján álláspontja szerint a III. r. vádlott esetében mindenképpen enyhébb büntetés kiszabásának lehet helye.

[25] A büntetés Btk. 79.§-ban meghatározott célját idézve kifejtette, hogy az adott bűncselekmény kapcsán nem elengedhetetlenül szükséges a több évben meghatározott végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása. A generálprevenációs célokat nyilvánvalóan érvényre kell juttatni, de az elkövető és az elkövetett cselekmény tükrében specializált, egyéni büntetés mellett. Vagyis a generálprevenációs célokat „árnyalni” szükséges az elkövető személyére és az elkövetett cselekmény jellegére tekintettel. A jelentős és nyomatékos enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla enyhébb szabadságvesztést szabjon ki a III. r. vádlottal szemben, egyúttal az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezés elutasítását kérte.

[26] Terhelt5 V. r. vádlott védője a fellebbezése szűkszavú írásbeli indokolásában kizárólag az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mérséklését kérte, de a felmentést célzó fellebbezését nem indokolta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben kiszabott büntetést jelentősen mérsékelni kell, mert az eltúlzott és nem áll összhangban a cselekmény társadalomra veszélyességével. A jelenlegi büntetés vagy annak esetleges szigorítása túlzott mértékű lenne az V. r. vádlott személyi körülményeire és az eset összes tényére tekintettel.

[27] A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője – az átiratban előzetesen bejelentettek szerint – nem vett részt.

[28] A nyilvános ülésen megjelent I. r. vádlott elmondta, hogy jelenleg más ügyben van letartóztatásban, melyben vádemelésre még nem került sor.

[29] A III. r. vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy élettársa jelenleg állapotos.

[30] Az I. r. és V. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott védőbeszédükben a fellebbezést az írásbeli egyezően maradéktalanul fenntartották, azt kiegészíteni nem kívánták.

[31] A III. r. vádlott védője a fellebbezését az írásban benyújtottal egyezően szintén fenntartotta. Azt annyiban egészítette ki, hogy az ügyészi fellebbezésnek a feltételes szabadságra bocsátás kizárására vonatkozó részét nem vitatja, mivel ez a vádlott erkölcsi bizonyítványán alapul. Kiemelte, hogy a III. r. vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomása, a több, mint hét éves időmúlás és az, hogy a vádlott élettársa gyermeket vár, így Terhelt3 hamarosan három kiskorú gyermek eltartására lesz köteles, a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indokolja.

[32] Az I. r., III. r. és V. r. vádlott az utolsó szó jogán megbánásukat hangsúlyozták.

[33] A fellebbezések közül az ügyészség fellebbezése részben alapos, a védelmi fellebbezések nem vezettek eredményre.

[34] A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésére figyelemmel a törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, mivel az V. r. vádlott védője a fellebbezését elsődlegesen felmentésért jelentette be, bár csak az enyhítést célzó jogorvoslati kérelmét indokolta. Mivel az V. r. vádlott védőjének fellebbezése a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezéseket is támadta, így az ítélet korlátozott felülbírálatának nem volt helye [Be. 583. § (3) bekezdés, 590.§ (3) bekezdés].

[35] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív szabálysértést nem vétett. A vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[36] A vádlottakat és a tanúkat kihallgatta, a szakértői véleményeket és az okirati bizonyítékokat, így különösen a sértett sérüléseiről készült orvosi dokumentációt és fényképfelvételeket ismertette. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi jogilag releváns tényre teljes körűen lefolytatta a bizonyítást, minden jelentős kérdést tisztázott, így a felderítetlenség esete nem merülhet fel. Iratellenesség sem állapítható meg, mivel a törvényszék a tényállás megállapításakor a tartalmukkal egyezően vette figyelembe az iratokat. Az elsőfokú bíróság tényből-tényre helyesen következtetett, az általa megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[37] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kizárólag a vádlottak személyi része vonatkozásában szorul pontosításra. Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ügyiratok tartalma szerint pontosította, illetve kiegészítette a vádlottak elítélésére vonatkozó adatokat.

[38] Terhelt1 I. r. vádlottal szemben eljárás van folyamatban lopás büntette miatt, melyben letartóztatását elrendelték.

[39] Terhelt3 III. r. vádlott az ítélet [6] bekezdés IV. pontjában írt összbüntetési ítéletével kiszabott 1 év 9 hónap börtönbüntetést 2014. február 3. napjától 2014. július 19. napjáig töltötte.

[40] Az V. pontban írt Debreceni Járásbíróság által kiszabott 1 év 6 hónap börtönbüntetést 2014. július 20. napjától kezdte tölteni, büntetését 2017. december 22. napján töltötte le.

[41] Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában az ítélet [8] bekezdését azzal egészíti ki, hogy az V. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2012. december 13. napján kelt és jogerős 3.Fk.26.838/2010/17. számú ítéletével a 2009. január 17. napján elkövetett 3 rendbeli felbújtóként elkövetett hamis tanúzás büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. E büntetés végrehajtását az ítélet [8] bekezdés b) I. pontja alatt feltüntetett Pesti Központi Kerületi

Bíróság 12.B.X.23.530/2013. számú ítéletével rendelték el. E büntetést az V. r. vádlott 2015. április 17. napjától 2017. április 16. napjáig letöltötte.

[42] Az V. r. vádlott a [8] bekezdés b) I. pontja alatti Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.B.X.23.530/2013. számú ítéletével kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetést 2017. április 17. napjától helyesen 2018. augusztus 13. napjáig töltötte.

[43] Az elsőfokú ítélet tényállása a hivatkozott kiegészítésekkel már megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól. Ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018.B.8., EBH 2019.B.9. és BH 2019.220.).

[44] Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte és a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően, kellő alaposággal megindokolta, hogy a vádlottak részbeni beismerése mellett milyen egyéb bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását. Az elsőfokú bíróság irathűen foglalta össze a vádlottak és sértettl sértett, illetve a többi tanú vallomásainak tartalmi elemeit, továbbá hibamentesen mutatott rá azokra az egyezőséget mutató pontokra, amelyek mentén részben egymással, részben az objektív bizonyítékokkal összekapcsolhatók voltak. E körben részletesen kifejtette, hogy a testi sértéssel kapcsolatos tényállást a sértett vallomására alapította, melyet az egyéb bizonyítékok – különösen az objektív bizonyítékoknak tekinthető orvosszakértői vélemények – mindenben alátámasztottak, indokolása a logika szabályainak megfelelt. A törvényszék mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének minden tekintetben eleget tett, amely a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így az V. r. vádlott védőjének – nem részletezett - felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán nem vezethetett eredményre.

[45] A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[46] A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket. Az ügyészi és védői fellebbezésekben kiemelt büntetéskiszabási körülményeket az elsőfokú bíróság ítéletében hiánytalanul feltárta.

[47] A Kúria legutóbb a 2021. évi 68. számon közzétett eseti döntésében foglalkozott a büntetés céljának kérdésével, melynek során kifejtette, hogy a Btk. 79. §-ában írtak szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kétségtelen joghátrány, a büntetés kiszabása ekként joghátrány okozása, vagyis az elkövetőre vonatkozó rosszallás megtestesítése. Az elkövetett bűncselekmény viszont nyilvánvalóan szintén rosszat jelent.

Ehhez képest a büntetés lényege – hagyományosan – a rosszra (a bűnre) adott olyan válasz, amiben testet ölt az elkövetőre vonatkozó, az elkövető számára rossz, azaz joghátrány (szabadságelvonás, jogkorlátozás stb.) okozása. A büntetés alakilag mindig megtorlás, vagyis az elkövető által elkövetett bűntettnek megfelelő, arányos joghátránnyal való viszonzása. A büntetés lényege, tartalma pedig egyfelől fenyítés, azaz az elkövető számára nehézséggel sújtás, másfelől a bűnhődés lehetőségének elindítása. Ahhoz, hogy egy büntetés elérje célját általában elegendő, hogy a büntetés okozta rossz nagyobb legyen, mint a bűnből következő jó, és a rossznak túlsúlya alapján kell kiróni a büntetést és közömbössé tenni azt az előnyt, amelyet egy adott bűncselekmény elkövetése az elkövető számára jelentene.

[48] Az ítéltábla rögzíti továbbá, hogy a büntetésnek meg kell felelnie a generális és a speciális prevenció követelményének, vagyis mind a társadalom többi tagját, mind a tettet vissza kell tartania újabb bűncselekmény elkövetésétől. Ezáltal tehát alkalmasnak kell lennie a bűnözés befolyásolására, amelynek egyik eszköze az individualizáció, vagyis a büntetés lehetőleg személyre szabott, egyéniesített volta.

[49] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor az eljárás tárgyát képező bűncselekmények fokozott társadalomra veszélyességére tekintettel a Btk. 33.§ (1) bekezdés a) pontja és a Btk. 34. § I. fordulata alapján a vádlottakkal szemben szabadságvesztést szabott ki.

[50] Az elsőfokú bíróság azonban helytelenül számította ki az I. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés figyelembe vehető tételkeretét. Az ítéletben pontosan feltüntetett törvényhelyek alapján a többszörös visszaesőként elítélt Terhelt1 esetében a halmazati szabályokra tekintettel alkalmazott kétszeres emelés miatt a büntetési tételkeret 2 évtől 18 évig terjedő szabadságvesztés volt, melynek a Btk. 80.§ (2) bekezdése alapján számított középértéke 10 év.

[51] A bűncselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időmúlásra figyelemmel, amely a III. r. és V. r. vádlott tekintetében az elévülési időt is meghaladta, egyetértett a másodfokú bíróság a vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által meghatározott főbüntetés mértékével is. A kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a vádlottak terhére megállapított bűncselekmények tárgyi súlyához, a személyükben rejlő társadalomra veszélyességhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez, és alkalmas a büntetési célok elérésére is. Bár az I. r. vádlott bűnösségét több bűncselekményben állapította meg a bíróság, és emiatt vele szemben halmazati büntetés kiszabására került sor, e jelentősebb tárgyi súlyú cselekmény kísérleti szakban maradt, mely a büntetés kiszabásánál nagy nyomatékkl bírt. Az elsőfokú bíróság a vádlottaknak a bántalmazásban játszott eltérő szerepét értékelte, és azt az általa kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke tükrözte, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. Az ítéltábla mindhárom vádlott esetében a büntetés tartamát arányosnak és a vádlottak cselekményével összeegyeztethetőnek találta, ezért sem annak súlyosítására, sem az enyhítésére nem látott lehetőséget.

[52] A szabadságvesztés büntetések végrehajtási fokozata törvényes, annak törvényhelyét valamennyi vádlott tekintetében pontosan jelölte meg az elsőfokú bíróság.

[53] Az elsőfokú bíróság az ítélet írásba foglalásakor – helyesen – észlelte, hogy ítéletében elmulasztotta feltüntetni Terhelt5 V. r. vádlott többszörös visszaesői minőségét, melyet a másodfokú bíróság pótol. Az V. r. vádlottat az ítéltábla által feltüntetett Pesti Központi Kerületi Bíróság határozatában mint többszörös visszaesőt ítélte el, melynek végrehajtása alatt, annak befejezése előtt követte el a jelen ügyben elbírált bűncselekményt. Így a Btk. 459.§ (1) bekezdés 31. b) pontja alapján jelen ügyben is többszörös visszaesőnek minősült.

[54] A törvényszék általa is észlelten tévesen rendelkezett Terhelt3 III. r. és Terhelt5 V. r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről. Tekintettel arra, hogy mindkét vádlottat korábban határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélték, melynek végrehajtása alatt követték el a jelen eljárásban terhükre rótt bűncselekményt, ezért a Btk. 38.§ (4) bekezdés d) pontja értelmében – a törvény kötelező rendelkezése folytán - feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

[55] E rendelkezések megváltoztatása az ügyészi átiratban írtak szerint Terhelt5 V. r. vádlott tekintetében sem sértették a Be. 595.§ (4) bekezdése szerinti súlyosítási tilalmat.

[56] Terhelt1 I. r. vádlott esetében többszörös visszaesői voltának és a feltételes szabadságra bocsátás kizártságának megállapítására törvényesen került sor, és a törvényszék helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

[57] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottak méltatlanok a közügyek gyakorlására, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak mértéke is megfelelő volt. A törvényszék ítéletében azonban a mellékbüntetés jogszabályi alapját nem tüntette fel, ezért az ítéltábla e hiányosságot pótolva rögzíti, hogy a közügyektől eltiltásra ítélet a Btk. 33.§ (2) bekezdésén és a Btk. 61. § (1) bekezdésén, továbbá tartamának meghatározása a Btk. 62.§ (1) bekezdésén alapul.

[58] Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a bűnügyi költség vádlottak közötti felosztásáról.

[59] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része tévesen tartalmazta a III. r. és V.r. vádlott személyazonosító igazolványának számát, illetve az V. r. vádlott új tartózkodási helyét, ezért a másodfokú bíróság a nyilvános ülésen bemutatott okiratok alapján helyesbítette ezen személyi adatokat.

[60] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[61] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a vádlottak esetében kirendelt védőjük díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 574. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2024. év május hó 28. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kováts Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.106/2020/335-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.56/2024/19. számú ítéletében írt változtatásokkal Terhelt1 I.r., Terhelt3 III.r. és Terhelt5 V.r. vádlott vonatkozásában 2024. év május hó 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év május hó 28. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke